

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ส.ท.

ตาม กำหนดการแล้ว วันนี้ทางทีมงานจะปักหลักอยู่ที่กุ๋เจิง (丽江古城) ยาวไปทั้งวัน เราจึงกะว่าจะเดินเล่นไปเรื่อยๆ เพราะดูท่าทางแล้วที่นี่ยังมีอะไรให้ดูเยอะแยะพอสมควร ก็ไปมองนาฬิกาข้อมือ อยู่นั่ง...11 โมงแล้วนะ อีกประเดี๋ยวคงได้เวลาหาอะไรรองท้องกันอีกรอบแล้ว แต่รอบนี้คงต้องจัดหนักหน่อยให้สมกับความอุตสาหะที่ตรากตรำพาร่างมาถึงที่นี่ได้

คณะเดินทางค่อยๆ เดินไปตามถนนในกุ๋เจิงเรื่อยๆ พบเจออะไรตื่นตาตื่นใจเต็มไปหมด และสิ่งที่เรียกว่าเป็นที่สุดของทริปนี้ และจะต้องโดนให้ได้ก็คือ **เนื้อจามรี** หรือที่คนที่นี่เรียกกันว่า **牦牛 (เหมาหนิว)** จะว่าไปจามรีก็เป็นวัวชนิดหนึ่งแหละ เคยเห็นแต่ในรูปว่าเป็นวัวที่ขนหนายาวประข้อเท้า ปกติเปิดหน้าแทบมองอะไรไม่เห็นเป็นวัวเท่าๆ พันธุ์หนึ่ง ทำให้รู้สึกว่ามันน่าจะหวาดเสียวหรืออันตรายอะไรมากมาย คงไม่เหมือนกับกินปลาตาว แมงป่อง หรืออะไรแนวๆ นี้ที่เคยไปเจอมาที่ปักกิ่งหรือกมั่ง ทันใดนั้นก็เจอร้านขายเนื้อจามรีเข้า ให้แก๊งกะเหรี่ยงจึงไม่รอช้า รีบเข้าซาร์จทันที ร้านนี้ขายแบบเสียบไม้คือหั่นเนื้อเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วเสียบไม้ยาวๆ ยาวแบบกินเบอร์มาก ให้อารมณ์แบบบาร์บีคิว อย่างบนตะแกรงเหนือเตาถ่านร้อนๆ ควันพวยพุ่งยิ่งกว่าหัวรถจักรไอน้ำกันเลยทีเดียว จากนั้นพ่อหนุ่มคนปรุงที่ยืนหน้ามันอยู่หน้าเตาก็หันมาถามพวกเราว่า 吃辣吗? (ชื่อล่ามา) บอกตรงๆ ว่าตอนนั้นแอบสะดุดนิดๆ ว่า “ล่าคืออะไรละ” คิดไปคิดมา อ้อ ล่า แปลว่า เผ็ด ประโยคนั้นจึงหมายถึง กินเผ็ดไหม...แน่นอนว่า เราชาว

ไทย เกิดก็ไทย ตายก็ไทย เราอยู่กับของกินเผ็ดๆ กันมาแต่ก่อนแต่อาการถามว่ากินเผ็ดไหมจึงเหมือนกับจงใจหยามกันชัดๆ (ว่าไปนั่น) ก็เลยตอบไปแบบซัดถ้อยซัดคำ ว่า 吃 (ชื่อ) แต่พ่อหนุ่มหน้ามันยังไม่ยอมจบแค่นั้น รีวคำถามใส่มาอีกว่า 要小辣、中辣、大辣? (เอาเสี้ยวล่า, จงล่า, ต้าล่า) ก็พอจะเดาออกว่ามีระดับความเผ็ดให้เลือกด้วย ใส้โฮหยามอะไรหยามได้แต่ไม่ใช่เรื่องนี้ก็เลยเลือกระดับ 中辣 หรือ เผ็ดระดับกลางไป...คือก็กลัวๆ เหมือนกันนั่นแหละ ขอเซฟๆ กระจะเพาะไว้ใช้งานต่อน่าจะดีกว่า ว่าแล้วเซฟของเราที่โรยผงพริกที่มีลักษณะคล้ายกับผงปาปริก้าลงไปจนท่วมทั้งไม้ แล้วยื่นให้พ่อลองกินแล้วก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันแตกต่างจากเนื้อวัวหรือเนื้อต่างๆ ไปมาก แต่สิ่งที่พิเศษกว่าเนื้อทั่วไปคือ กลิ่นของมันจะค่อนข้างเฉพาะตัว เป็นกลิ่นที่ถ้าคนชอบก็คงชอบไปเลย ถ้าไม่ชอบก็คงเกลียดไปเลย และระหว่างทางก็ได้ผ่านร้านขายผลิตภัณฑ์จากจามรีอีกมากมาย ทั้งขน ทั้งนม ทั้งเนื้อ ตอนนี้อยู่แล้วๆ ไว้ก่อน เดี่ยวค่อยมาสวยทีเดียวเลย

นอกจากจามรีของดีสี่เฉียงแล้ว ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ว่าใครเป็นของขึ้นชื่อของที่นี่หรืออย่างไร เพราะมีขายเยอะมาก นั่นก็คือผลิตภัณฑ์จากบุปผชาตินานาพันธุ์ ใช้คำว่าขยันเอามาทำของกินน่าจะตรงกว่า แล้วโดยเฉพาะ “ดอกกุหลาบ” (玫瑰 เหมยกุย) ใส้โฮเดินไปไหนก็กลิ่นฟุ้งไปทั่ว ซาดดอกไม้ที่นี้ก็ขายกันเกลื่อนสำหรับคนไม่ชอบกลิ่นแนวนี้เราก็เลยรู้สึกเอียนๆ ชอบกล แต่พอมมีโอกาสได้

ชิมก็เข้าท่าทีเดียว คือเขาไม่ได้บอกดอกไม้ลงไปเพียวๆ ชาวบางตัวก็ผสมผลไม้ด้วย เช่น สตอเบอร์รี่ ส้ม ฯลฯ หลังจากที่ได้เดินตากแดดได้สักพัก (แดดที่นี้ก็แรงใช้ได้เลย ถึงแม้ว่าจะมีลมเย็นๆ พัดผ่านมาบ้าง ก็แค่พอช่วยได้บ้าง) ก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่าต้องหาบริษัททัวร์สำหรับวันพรุ่งนี้นี่นา เราจึงแวะตามบริษัททัวร์ที่กระจายอยู่ตามจุดต่าง ๆ ในกุ๋เจิงแห่งนี้ และได้พบว่าร้อยละ 90 ไม่พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเลย ใช้วิธีว่าถ้ามีชาวต่างชาติต่างถิ่นเข้าไปก็จะไม่สบตา ไม่มาอ้ออ บางรายที่เป็นตัวของตัวเองมากๆ ก็ปฏิเสธใส่หน้ากันชัดๆ เลยว่าไม่พูดภาษาอังกฤษนะ เล่นเอาหน้าชาผสมหน้ามืดพอสมควร จนกระทั่งเดินเข้าไปในบริษัทหนึ่ง พนักงานปรี๋เข้ามาต้อนรับขับสู้อย่างแข็งขันด้วยภาษาอังกฤษที่คล่องแคล่วและดีกว่าเราเสียอีก เหมือนฝนตกตอนหน้าแล้ง เหมือนเห็นสายรุ้งขึ้นกลางแจ้ง เหมือนลมหนาวเดือนเมษา เหมือนใจอ่อนล้ากลับแข็งแกร่ง งานที่ปรี๋ต้องมาแล้ว...

ยกภูเขาออกจากอกกันเลยทีเดียว ที่ต้องการผู้ให้บริการที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ก็เพราะว่า ทัวร์อะไรแบบนี้มันมีรายละเอียด มันมีเรื่องเงิน เรื่องการเดินทาง จุดนัดพบต่างๆ มาเกี่ยวข้อง ซึ่งถ้าผิดพลาดนิดเดียวทัวร์อาจจะล่มไปเลยก็ได้ ที่นี้มีบริการทริปมากมายแบบเหมารายวันหรือจะหลายวันก็ได้ สถานที่ท่องเที่ยวรายทางก็มากมี เราเลือกจองทัวร์ที่มีภูเขามังกรหิมะ (玉龙雪山 หยิวหิมะเสวี่ยซาน) หรือที่เรียกกันว่า Jade Dragon Snow Mountain (ชื่อ

คล้ายๆ ตีมซ่าเนาะ) แต่กระนั้นก็ต้องรับความเสี่ยงในจุดหนึ่งว่า ถ้าฝนตก ก็จะได้ไม่ได้เดินเล่นบนเขา แต่มาถึงที่แล้วยังไงก็ต้องเสี่ยงที่เก๋อีกอย่างของทริปนี้คือเราจะได้อู๋โซ่ว Impression of Lijiang หรือที่รู้จักกันในนาม โซ่วจางอ้อโหมว แค่คิดก็สนุกแล้ว สนนราคาสุทธิต่อหัวก็เอาเรื่องอยู่เหมือนกัน น่าจะหนักที่สุดของทริปนี้แล้ว และก่อนจะปิดจ๊อบของทัวร์ พนักงานสาวสวยที่สร้างประทับใจให้เราอย่างมากมายก็ขอเบอร์ติดต่อเราไว้ เพื่อยืนยันนัดหมายหรือถ้ามีอะไรก็จะแจ้งให้ทราบทันที ดีว่าเราโหลดแอปฯ WeChat หรือที่คนท้องถิ่นเรียกว่า 微信 (เว่ยซิน) ติดมือถือกันไว้ตั้งแต่ก่อนมา ก็เลยให้เธอสแกน QR Code ไปเลย สะดวกมาก แล้วเธอก็ให้ WeChat ของสารพัดที่จะพาเราไปเที่ยวกัน พอเห็นรูปโปรไฟล์เท่านั้นแหละคุณเอ๊ย นี่มัน Miss Grand Lijiang ซัดๆ เป็นภาพของหญิงสาวในชุดอุปการกรจีนโบราณ แต่มีความเซ็กซี่ที่ลิ้นอยู่ในที่ อลังการดาวล้านดวงมาก ทำเอาอยากให้อั่งฟุ้งนี้ไวๆ จริงๆ

Small Tips

ร้านอาหารหลายๆ แห่งในแถบยูนนานมักจะถามเราเสมอว่า “กินเผ็ดไหม” ทุกครั้งที่สั่งเมนูที่มีแนวโน้มว่าจะเผ็ด ฉะนั้น ถ้าจำคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารอะไรไม่ได้ ขอให้จำคำว่า 辣 อ่านว่า ล่า แปลว่า เผ็ด ไว้สักคำ รับรองว่าได้ใช้งานแน่ และนอกจากจะมีระดับความเผ็ด 小辣 (เสี่ยวล่า – เผ็ดน้อย) 中辣 (จงล่า – เผ็ดปานกลาง) 大辣 (ต้าล่า – เผ็ดมาก) แล้ว ก็ยังมีอีกระดับที่เราค้นพบคือ 特辣 (เท่อล่า – เผ็ดพิเศษ (เผ็ดกว่าเผ็ดมาก)) เอาไว้จะเล่าให้ฟังถึงวีรกรรม “เท่อล่า” ในตอนต่อไป รับรองว่าแซ่ปถึงใจ และเป็นอุทาหรณ์ชั้นดีเลยทีเดียว